

Bemoeit God zich soms met de mode? (1)

Door: ds. J. Francke[1]

“Een vrouw zal geen manskleren dragen en een man geen vrouwenkleed aantrekken, want ieder die deze dingen doet is de HEERE, uw God, een gruwel.”

Deut. 22:5

In zijn eerste brief aan de kerk te Korinthe verdedigt de apostel Paulus zich tegen allerlei kritiek, die van de kant van de gemeente op hem werd uitgebracht. In dat verband komt de apostel ook te spreken over zijn recht op traktement. Het is bekend dat hij zonder honorarium zijn ambtswerk heeft verricht. De apostel meende dat het toen voor de kerk een buitengewone tijd was, zodat hij een buitengewone zorg voor de gemeente moest oefenen. Die bestond dan onder andere hierin, dat hij geen traktement vroeg.

Maar nu mogen ze in Korinthe niet denken dat hij als kerkdienaar daarmee zou aanwijzen, dat hij geen recht op traktement kan laten gelden. Integendeel, hij stelt uitdrukkelijk vast, dat de regel is: de verkondiger van het Evangelie leeft van het Evangelie.

Daarvoor beroept hij zich op de wet van Mozes. En wel op een bepaling, die hier verrassend is: “Gij zult een dorsende os niet muilbanden” (Deut. 25:4). In verwondering ontvalt aan de apostel: “Bemoeit God zich soms met de ossen?” (1 Kor. 9:9).

Dat wil zeggen: Was het God alleen maar te doen om die dorsende os? Die vraag beantwoordt Paulus met een volgende vraag: ‘Of zegt God dit soms terwille van ons?’. Ja, zegt de apostel, inderdaad terwille van ons. Want, zo legt hij uit, genoemde bepaling ziet op de dienaren van het Evangelie in deze nieuwe bedeling.

Die uitleg is een prachtig voorbeeld van wetsuitleg door de Heilige Geest. Deze

maakt duidelijk dat de bepalingen van de mozaïsche wet voor Gods volk wel een tijdelijk karakter droegen, maar de *waarheid* en *inhoud* van die bepalingen nog geldig zijn voor de nieuwtestamentische kerk. Juist in de nieuwe bedeling na Christus' komst wordt de diepe zin en blijvende strekking van Mozes' wet geheel openbaar.

De Nederlandse Geloofsbelijdenis heeft in artikel 25 op prachtige wijze onder woorden gebracht, dat de gebruiken die door de Wet waren voorgeschreven, met de komst van Christus hebben afgedaan. Wel blijft voor ons de waarheid en de inhoud ervan in Christus Jezus, in wie zij hun vervulling hebben. Wij moeten bedenken dat die oude bepalingen er zijn om "ons in het Evangelie te bevestigen en ook om overeenkomstig Gods wil ons leven in alle eerbaarheid in te richten tot zijn eer".

Vandaar dat Paulus kon vragen: "Bemoeit God zich soms met de ossen?". Een vraag die in verband met Deut. 22:5 deze 'vertaling' krijgt: "Bemoeit God zich soms met onze kleding? Bemoeit Hij zich soms met onze mode?" En vanuit Gods verbond met ons en onze kinderen moeten we die vragen positief beantwoorden: Ja, God bemoeit zich met onze kleding. Want Hij bemoeit zich letterlijk met *alles* in ons leven. Dat is geen nare zaak. Integendeel, wanneer onze hemelse Vader voorschriften geeft, is dat een liefdevolle daad. Die voorschriften zijn goed en wijs. Wanneer wij die volgen gaan we veilig op het goede pad. Onze God bemoeit zich met de mode, opdat wij in alle eerbaarheid zullen gekleed gaan, tot zijn eer en naar zijn wil.

Nu is dan ook de vraag: welke fundamentele gedachte willen de voorschriften van de HEERE inzake kleding en mode ons inprenten? Fundamenteel is het deze gedachte, dat namelijk de mode *geen neutrale zaak is*. Velen denken dat je kleding een zaak van smaak, aantrekkelijkheid en mode van de tijd is. Ergens maakt men de ene nieuwe mode na de ander. Mannen en vrouwen buiten de kerk en ook binnen de kerk accepteren die mode meestal kritiekloos. Zo lijkt de mode neutraal, zodat ook de christenen, de mannen en vrouwen van de kerk, vergeten dat God op bijzondere wijze op deze zaak heeft ingegrepen en nog ingrijpt door zijn voorschriften.

We moeten immers zeggen: God heeft zich van meetaf bemoeit met onze kleding. Dadelijk bij de zondeval was er het vraagstuk van de kleding. Het was om zo te zeggen toen het eerste vraagstuk, dat zich aan de in zonde gevallen mens

voor deed. Willen wij de zin en betekenis van ons 'kleed' leren begrijpen, dan moeten wij naar Genesis 3 teruggaan.

Nu, dan blijkt al dadelijk dat onze kleding noodzakelijk werd als gevolg van de zonde. Direct na en ten gevolge van de zondeval gingen onze eerste voorouders Adam en Mannin bedekking zoeken voor hun lichaam, voor wat Paulus noemt: "onze minder edele leden" (1 Kor. 12:23). "Zij hechtten vijgebladeren aaneen en maakten zich schorten" (Gen. 3:7). Dat 'kleed' was vóór de zondeval niet nodig. Toen hadden zij er geen erg in dat zij naakt waren. Tegenwoordig heeft onze kleding als een zeer belangrijke functie ons te beschermen tegen kou en hitte. Dat was echter bij de zondeval in het paradijs nog niet dadelijk aan de orde. In Genesis 3 wordt die functie ook niet genoemd. Daar staat op de voorgrond dat ons kleed bescherming tegen de naaktheid moet bieden; tegen de schaamte beschutting zal geven. Vóór de zondeval konden Adam en Mannin zich publiek vertonen zonder enige bedekking. Zo stonden ze ook naakt voor de HEERE, wanneer Die met hen kwam spreken.

Aan die normale toestand maakte de zondeval een einde. Diepe schaamte deed hen wegkruipen toen de HEERE Adam riep. Die schaamte rees als een muur tussen hen en God. Die schaamte zou ook het menselijk verkeer uiterst bemoeilijken. Kortom, de schaamte voor eigen lichaam zou de mens volkomen isoleren. En wanneer dat isolement wordt doorbroken zou de naaktheid alleen maar prikkelen tot zonde. Als 'naturalist' gaat het van zonde tot zonde. Want vanwege de zonde is van nature ieder mensenoog boos en vol zondige begeerte.

Toen is volgens Genesis 3 God zelf een kleed komen maken: "En de HEERE God maakte voor de mens en voor zijn vrouw klederen van vellen en bekleedde hen daarmee" (Gen. 3:21b). Hoe de HEERE dat heeft gedaan wordt niet beschreven. Maar het is een te constateren feit. God maakt een beter kleed. Het schort van vijgebladeren voldoet niet, zodat dat schort onvoldoende de schaamte bedekt. Met een beter kleed worden de geheimen van het lichaam en van het huwelijk beter beschermd tegen de gevaren van de buitenwereld. God wil het kleed voor de mens, voor de mens in de samenleving.

De gave van het kleed betekent, dat God het fundament onder de menselijke samenleving, welk fundament door de zonde was opgebroken, herstelt. Door zelf het kleed te schenken redt Hij het tere geluk van de intieme samenleving, eerst van man en vrouw, dan van ouders en kinderen, daarna van alle mensen met

elkaar. Als het kleding van God wegvalt, wordt het fundament van de samenleving aangetast. Dan wordt de samenleving een zedelijke wildernis. Dan kunnen wij elkaar nergens meer fatsoenlijk onder ogen komen.

Vandaar dat het kleding als Godsgeschenk zeer zorgvuldig gehanteerd wil worden. Door de genade van Christus spreekt het kleding een taal. Het is de taal van de heerlijkheid van de mens. Tot de zin en eer van het kleding behoort *de bewaring voor algeheel verderf*. Wie zijn kleding wegwerpt gooit daarmee zijn eer en heerlijkheid weg. Hij of zij werpt dan tegelijk de eerste gave, die de HEERE God aan de zondige mens gaf, weg. Wie een mens zijn kleding afneemt, hem naakt uitkleedt, die berooft die mens van zijn laatste eer en resterende glorie. Een mens in lompen gehuld doet denken dat er een grondige ontluistering is ingezet. Het is hem of haar niet meer aan te zien wat de zin van zulk een mens is. Het menselijke wijkt weg.

Want het kleding spreekt een taal. Wij zeggen: 'De kleren maken de man'. Maar in de Schrift is het juist omgekeerd: de man maakt de kleren. Wat iemand is wordt gesymboliseerd door de wijze, waarop hij en zij gekleed gaan. De militair kent men aan zijn uniform. De verpleegster is herkenbaar aan haar kostuum. Kortom, elke staat en stand van leven heeft een eigen kleding, een eigen mode. Door de kleding zijn de mensen van elkaar onderscheiden. Zodat bijvoorbeeld de koning en de priester in de kerk van het Oude Testament ieder eigen mode volgden; de mode van de priester werd nota bene door de HEERE zelf ontworpen en voorgeschreven. Met name in de ambtskleding is er variatie, pluriformiteit, tot vandaag toe en terecht.

Uit een en ander is overduidelijk dat ons kleding geen onverschillig ding is in ons leven, geen zogenaamd neutrale zaak. De zin en betekenis van ons kleding is dat het spreekt van de gave Gods aan ons. Als zodanig behoort ons kleding tot de verlossing van Christus. Zo is ons kleding een serieuze zaak, een zeer verantwoordelijke zaak. Nu de God van het verbond ons, christenmannen en christenvrouwen, het kleding heeft geschonken is er de hoogst serieuze vraag: 'Hoe zal ik die gave gebruiken tot heil van mezelf en tot heil van de naaste?'

Ik moet beseffen dat ik mijn kleding niet mag gebruiken om het verschil tussen man en vrouw uit te wissen. Zulk een gebruik wordt door de HEERE in Deut. 22:5 verboden. Ik moet goed weten dat ik niet de modes van de wereld kan volgen, wanneer die modes ons als christenen uitdagend willen maken. Want ons kleding is

er niet om ons te ontbloten maar te *dekken*. Welk kleed we dragen laten wij ons niet voorschrijven door de mode-ontwerpers in de wereld! Wij laten ons niet alles aanpassen en aanmeten! Voor ons is ons kleed een zaak van geloof óf ongeloof. Het spreekt de taal van het geloof óf van het ongeloof. Het vertoont óf de strijd tegen de zonde óf van de uitdaging tot zonde. Juist omdat het een gave van Gods genade is, is het in het verbond van de genade óf een wapen en instrument tegen de zonde óf een wapen en instrument om de zonde met graagte te bedrijven. Zoals van alle dingen die wij in Gods verbond mogen ontvangen, geldt ook van ons kleed, dat wij het kunnen gebruiken in de dienst van de HEERE (waartoe wij geroepen zijn) maar ook in dienst van satan. Die probeert ons wijs te maken dat kleding en mode puur neutraal zijn. We weten echter wel beter. Juist als christen weten we oorsprong en doel van ons kleed. Die twee bepalen ons gebruik.

Als ouders moeten we hier onze kinderen onderwijzen. Er komt een geest van verwildering, over ons. Je kunt het buiten zien, wanneer je onder de mensen verkeert. Je kunt het ook al waarnemen onder ons in de kerkgemeenschap. Ouderen geven soms al aan, hoe je als slordig gekleed kerklid met een werelds en verwilderd uiterlijk in de kerkbank en aan de avondmaalstafel kunt zitten.

Als ouders moeten we onderwijzen en tuchtigen, waar het nodig is. Hardop zeggen: 'Wacht je voor de zonde van verwildering!' En de zaken aanpakken! Klein en groot moet zich christelijk kleden. Daartoe zijn wij door de Heilige Geest gezalfd!

[1] Eerder gepubliceerd in: J. Francke, 'Bemoeit God zich soms met de mode', *Gereformeerde Kerkbode* (Groningen/Friesland/Drenthe), 19-1-1985.

Tegenspoed

Vandaag aflevering 36 in de rubriek 'Genade geneest'.

Wat is dat: tegenspoed. In een Nederlands woordenboek lees ik: tegenspoed is hetgeen iemand overkomt, zodat zijn plannen mislukken; toestand waarbij iemand onheil, tegenslag overkomt.

Zó, als het daar wordt gezegd, zal wel geen mens, die bij de Schriften leeft, dat beamen. In dat woord: 'overkomen' zit immers de gedachte van iets onafwendbaars, iets noodlottigs, iets dat ons zo maar aangrijpt, dat ons de levensvreugde beneemt.

Zo zal een christen het toch niet willen zeggen. Hij rekent met zijn God, die in Christus zijn Vader geworden is. En hij weet dat in alle tegenspoed de hand van de Vader is.

Zeker, er is veel tegenspoed. Een wrange vrucht van de zonde. Gevolg van het loslaten van Hem. Die de Bron van alle blijdschap is.

Tegenspoed. Al wat ingaat tegen vlees en bloed. Wat ingaat tegen de begeerten van ons hart. Wat pijn doet en de levensvreugde dooft. Ja, Gods hand is een wonderbare hand. Hij laat Zich niet narekenen. Och, wat worden er vaak een illusies kapot geslagen, en het had zo mooi kunnen zijn.

Wij hadden op zoveel gehoopt. Wij hoopten op een gelukkig en lang huwelijk. Wij hoopten uit Gods hand lieve kinderen te ontvangen. Wij hoopten op een baan die ons lag en waardoor ons een naar menselijke berekening onbezorgd bestaan gewaarborgd werd. Wij hoopten op een goede gezondheid. Wij hoopten op nog zoveel meer.

En hoe is het gegaan? Hebben de teleurstellingen ons niet vaak de tranen uit het oog geperst? In hoeveel huwelijken bleek de harmonie te ontbreken, zodat man en vrouw eigen weg gingen. Of als het gelukkig was, dan kwam Gods hand door de dood het geluk wegnemen. Hoeveel getrouwden hebben tevergeefs, hoewel biddend, op de kinderzegen gewacht. Of als de Heere kinderen schonk, welk een leed en bitterheid van de geest gaf het, als ze bij het groot worden bleken geen lust te hebben in de rechte wegen van de Heere. Hoevelen hebben een werkkring moeten aanvaarden, die niet met hun aanleg strookt, en waarin zij toch maar dag

aan dag moeten verkeren. Anderen gaan gedrukt onder zwakke gezondheid of worden soms in het midden van hun jaren helemaal uit het arbeidsproces uitgeschakeld, moeten zelfs jaren op het ziekbed liggen.

Wie zal zeggen, hoe zwaar het leed is, en hoeveel tranen er geschreid worden?

Overkomt ons dit? Gelukkig niet. Nee, gelukkig niet. Wij zien door het geloof ook in tegenspoed de hand van de Vader. En die hand is altijd een hand van liefde. Eens was die hand dat niet. Toen zij op Christus was. Toen was het een hand vol toorn. Toen sloeg die hand Hem neer in het rijk van de verdoemenis. En nu is die hand een hand vol van liefde voor ons.

Begrijpen we dat? Met ons verstand niet. Dan vragen wij: Wat goeds steekt daar nu voor mij in. Asaf begreep het ook niet. Denk maar aan Psalm 73. Jacob begreep het ook niet. Toen zijn zoons de eerste keer uit Egypte terugkwamen, klaagde hij: Jozef is er niet en Simeon is er niet en nu wilt u ook nog Benjamin wegnemen. Alle deze dingen zijn tegen mij. Tegen mij. En hij wist niet dat al deze dingen vóór hem waren. Want de Heere was bezig om een groot volk in het leven te behouden. De Heere bereidde Hem In deze weg een rijke zegen. Ja, wie kan Gods wijs beleid doorgronden?

Tegenspoed. Het is hard en bitter voor vlees en bloed. In ongeloof gedragen verbittert het het hart. Maar in geloof aanvaard brengt het rijke zegen mee. Al zien we het niet, we weten het. We weten het door het geloof. En dan is het immers goed?

Overkomen doet ons niets. De hemelse Vader, die in Christus onze Vader is, zendt het ons. Zo is het altijd

---

De jonge christelijke kerk

Voor de jeugd beginnen we een serie waarin in verschillende lessen de geschiedenis van de kerk wordt behandeld. Vandaag deel 1 van deze serie. - MV

Door: E.T. Smith-Teunis

Elke zondag gaan we naar de kerk. Hier in het dorp en in andere dorpen en steden zijn er meerdere kerken. Ook zijn er mensen die niet naar de kerk gaan. Hoe komen er zoveel verschillende kerken? Hoe weten wij naar welke kerk we moeten? In de kerkgeschiedenis kunnen we daar veel over leren. Maar wat is kerkgeschiedenis eigenlijk?

Kerkgeschiedenis? Wat is dat?

Toen de Heere Jezus nog op de aarde was heeft hij het zedingsbevel gegeven aan de discipelen. Dat staat in Mat. 28: 19 (*Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopen in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen*).

Direct na Pinksteren zijn de discipelen hier al mee aan het werk gegaan. Nu al meer dan 2000 jaar lang zorgt de Heilige Geest ervoor dat het Levende Woord van God wordt verteld. Ook aan de heidenen!

In heel veel landen is inmiddels het Woord verteld. Zelfs in landen waar de regering niks van de Heere wil weten zijn gelovige mensen! Als over heel de wereld het evangelie verteld is, dan komt de Heere Jezus terug. In de kerkgeschiedenis zullen we horen dat De Kerk een strijdende kerk is. Er zijn veel vijanden. De satan wil er alles aan doen om de kerk kapot te maken. Soms door mensen van buiten de kerk en soms door mensen in de kerk. Maar Koning Jezus beschermt en bewaart Zijn Kerk. Hij heeft altijd grote dingen gedaan met behulp

van zondige mensen. En Hij doet dat nog steeds hier in Mariënberg! Daar kunnen we op vertrouwen!

De Joodse opstand

De geschiedenis van de kerk laat zien hoe de eerste gemeenten van Christenen groeiden. Dat kunnen we in de Bijbel lezen. Denk maar eens aan de verhalen van de zendingsreizen van Paulus. Maar hoe ging het ondertussen in Jeruzalem? In deze stad was immers de eerste christelijke gemeente!

In Jeruzalem is het een grote chaos. Er is een kerk, maar veel Joden geloven daar niet in. Velen denken dat de Messias nog moet komen. Ze zijn de Romeinse overheersers zat en willen hen de stad en het land uitjagen. Dan kan de Messias die komt koning worden. Het lukt de Joden om de Romeinen weg te jagen. In het jaar 66 na Chr. was zelfs het hele land vrij van de Romeinen. Wat zijn de Joden blij! Maar.....

Jeruzalem verwoest

De Romeinen waren in die tijd de grote wereldheersers. Over veel landen en volken waren ze de baas. Nu de Joden hen verslagen hadden wilden ze het land weer terug veroveren. Stel je voor dat andere landen een voorbeeld aan de Joden zouden nemen. De Joden moesten streng gestraft worden.

Keizer Nero uit Rome stuurt legers naar Jeruzalem. Generaal Vespasianus zal de opstandige Joden wel een lesje leren. De strijd wordt hevig! Er sterven veel Joden en Romeinen. Maar de Romeinen zijn veel sterker.

Ze rukken op naar Jeruzalem. Dan sterft keizer Nero in Rome. Vespasianus gaat snel terug naar Rome om keizer te worden. Daarna stuurt hij zijn zoon Titus als generaal naar Jeruzalem.

Er is dus even een pauze in de strijd om Jeruzalem. Maar de Joden maken de stad niet sterker. Ze zijn juist ruzie aan het maken met elkaar.

Zo erg dat ze elkaar doden en elkaars voedselvoorraad in brand steken. Als generaal Titus voor Jeruzalem staat zijn er wel 2 miljoen Joden in Jeruzalem.

Maanden lang duurt de strijd om Jeruzalem. De mensen in de stad hebben honger. Wie probeert te vluchten wordt door de Romeinen gevangen en gedood.

Uiteindelijk lukt het om de stad te veroveren. Titus wil dat de tempel heel blijft, maar één van de soldaten gooit een fakkel weg. Dan brandt ook de tempel. Er blijft in Jeruzalem geen ene steen boven de andere staan. De Joden worden gedood of weggevoerd om als slaven verkocht te worden.

De Heere zorgt voor Zijn kerk

Tijdens de strijd om Jeruzalem is er geen enkele Christen gestorven. De Heere Jezus had de Christenen al gewaarschuwd voor deze verwoesting. Hij had gezegd dat ze moesten vluchten naar de bergen. De christenen verlieten de stad toen het nog rustig was. Vlak voor de grote strijd uit brak. Ze vluchtten naar het plaatsje Pella. Zo bewaarde de Heere zijn Kerk in het land Israël.

En de Heere bewaart zijn kerk nog steeds!

Maar.....er zijn veel mensen die niets van de Heere willen weten. Ook zijn er veel mensen die de Heere niet willen dienen zoals in de Bijbel staat, maar die dat op

hun eigen manier doen. Dat zijn mensen die een beetje in de Heere geloven en ook in hun eigen mening. Dat is gevaarlijk. Daardoor ontstaan er veel verschillende kerken en kan je je geloof kwijt raken.

Wij moeten trouw blijven aan de Heere en Zijn Woord geloven zoals in de Bijbel staat. Daar mogen we niet zomaar iets bij verzinnen of er uit halen. Daarom zijn we lid van de DGK in Mariënberg en gaan we elke zondag naar De Ark. Hier wordt het Woord van de Heere onveranderd bewaart.

Dat is de boodschap voor ons: Iedereen die in de Zoon van God blijft geloven komt eens op de nieuwe aarde.

‘Groeiende verandering’ (3)

Door: J. Bos

Met name in de eerste jaren na de Vrijmaking van 2003 was het binnen DGK vrij gebruikelijk dat de aanspraak ‘broeders en zusters’ alleen bestemd was voor leden van de kerk. Dat daar een goede reden voor was, is aangetoond in een artikel met de titel ‘Lichaam’ in *De Bazuin* van 5 december 2007 (1° jaargang, nr.

43). Het verdient aanbeveling dit artikel (nog) eens te lezen.[1]

Onder het kopje 'Broeders en zusters' staat geschreven:

'Daarom is ook eigenlijk de aanspraak "broeders en zusters" alleen bestemd voor hen die met ons het lichaam van Christus vormen.

Al wie de wil Gods doet, die is mijn broeder en zuster en moeder. (Markus 3:35)

Wie de wil van God doet. Wie zich gehoorzaam laat roepen. Wie deel uitmaakt van dat ene lichaam. Ja, die kan ik aanspreken met "broeder", met "zuster". Met die heb ik een broederband. Met die ben ik één in het Hoofd Christus.

Hard? Sommigen menen van wel. En het is goed voor te stellen dat we heel gemakkelijk ook anderen nog aanspreken als broeders en zusters. Zeker als we nog maar zo kort geleden inderdaad één lichaam vormden en aan dezelfde avondmaalstafel zaten. Dan wil je niet meteen zo radicaal zijn. Dan wil je, wanneer je nog in gesprek bent en nog goede contacten met elkaar hebt, de ander die broedertitel nog niet onthouden. Als we ons nog zo heel erg sterk aan elkaar verwant voelen. Misschien is de breuk niet definitief? En elkaar geen broeder of zuster meer noemen, dat komt inderdaad hard aan. Dat is gevoelig. Dan is het net of we bij de ander geen geloof meer zien.

Laten we elkaar daar maar niet te hard over vallen. Als we maar wel scherp zien dat in feite de broederband verbroken is, als er geen eenheid meer is. Als we niet samen tot het ene lichaam behoren.'

Kort samengevat: de aanspraak 'broeders en zusters' is eigenlijk alleen bestemd voor leden van de kerk, maar *vanuit pastorale overwegingen* is er wel begrip voor als deze aanspraak ook voor anderen wordt gebruikt.

Deze opvatting kwam zijdelings ook naar voren in een bijlage bij *De Bazuin* van 16 februari 2011 (5^e jaargang, nr. 06). Deze bijlage bevat de gedachtenwisseling van de hoofdredactie van *De Bazuin* met ds. E. Hoogendoorn uit Kampen. In een van de artikelen staat het als volgt:

'Ds. Hoogendoorn verdedigt zijn benoeming van CGK, HHK en GG met "broederschap" door zijn gebruik van de titel "broeder". Daarover kun je op

zich al van mening verschillen. Voor hem heeft “broeder” een bepaalde betekenis, als “medegelovige”. Voor heel veel anderen betekent “broeder” iemand die samen met mij onder de woordbediening en aan de avondmaalstafel zit. In navolging van de wijze waarop in de Bijbel dat woord “broeder” wordt gebruikt. Zoals dat woord in de Gereformeerde Kerken heel vaak is gebruikt.’[2]

Werd er, zoals boven aangegeven, in de eerste jaren na de Vrijmaking van 2003 in de genoemde lijn gehandeld, in de loop van de tijd is er ook wat deze aanspraak betreft iets veranderd in DGK. Het viel ons op een gegeven moment namelijk op dat door officiële instanties de aanspraak ‘broeders’ steeds vaker werd gebruikt voor mensen van buiten DGK, met name uit de GKN en verontruste GKv-ers.[3] Toen her en der gevraagd werd op grond waarvan men dit deed, kwamen er antwoorden als:

‘Als je het theologisch wilt formuleren dan doe je dat in het kader van de dynamiek van het kerkvergaderend werk van Christus.’

en

‘Het gaat mij om het kerk vergaderende werk van Christus, dat breder is dan ons kerkverband. Met het oog op dat werk van Christus denk ik dat we ruimer met de woorden broeder en zuster kunnen omgaan, dan alleen diegene met wie we in één kerk(verband) zitten.’

‘Ik denk niet dat we iedereen de broeder/zusternaam moeten ontzeggen, die niet lid is van onze kerk. Met het oog op concrete situaties (zoals verontruste GKv-ers) mogen we daar mijns inziens ruimer mee omgaan, juist vanwege het brede kerk-vergaderende werk van Christus.’[4]

Nu gaat het ons in het kader van het onderwerp ‘groeïende verandering’ niet om het gebruik van de aanspraak op zich. We noemen het als voorbeeld, vanwege de geheel andere motivering die in de voorlichting aan kerkleden tot uiting komt. Hier is duidelijk sprake van overwegingen die *principieel verschillen* van de pastorale overwegingen in bovengenoemd artikel in *De Bazuin*.^[5] Dat kan ook niet anders, want de uitgangspunten verschillen principieel. Daarover hopen we in een volgend artikel meer te schrijven.

[1] <http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/190> (We verwijzen met instemming naar dit artikel; tegelijkertijd beseffen we dat daarmee de breuk tussen DGK Mariënberg (De Ark) en het kerkverband van DGK des te meer schrijnt.)

[2] <http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/827>

Ds. Hoogendoorn had het volgende geschreven:

'Ik weet dat ook ds. De Marie spreekt over de mogelijkheid van gelovigen buiten Christus' kerk. Zoals onze confessie dat eveneens doet. Wij belijden immers dat 'gelovigen' zich dienen af te scheiden van hen die niet van de kerk zijn en zich dienen te voegen bij de gemeente van Christus. Denk ook aan het oude bekende gezegde: er zijn gelovigen búiten de kerk zoals er ook ongelovigen ín de kerk kunnen zitten.

Mag ik nu zulke gelovigen 'broeders' noemen?

Waarom niet? Als we het over 'gelovigen' hebben!

Daar kan ook een appèl in door klinken.

Zo spreek ik ook vrijmoedig over broeders – voor mij een variant op 'gelovigen'- in andere, zeg gerust ook 'ongehoorzame' kerkgenootschappen. Tot in een kerk als de PKN (denk aan de Gereformeerde Bond aldaar). En noem ik zo'n gemeenschap van 'gelovigen' rustig 'broederschap'. Niet meer, ook niet minder. Zonder enige vleug van EO-mentaliteit ('oecumene van het hart') of 'gereformeerde gezindte-idee' die de kerkelijke gehoorzaamheid verdoezelt.

We zullen er voor moeten waken dat wat er aan christelijke verbondenheid met gelovige naasten nog kan bestaan, voor ons ophoudt bij de grenzen van de trouwe kerk. Ook schapen buiten de vergaderde kudde mogen we niet het schaap-zijn van de grote Herder ontzeggen. Is het niet onze opdracht hen te trekken naar de schaapskooi van Christus' kerk? Dat hoort ook tot onze 'oecumenische roeping'!

<http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/826>

[3] Zoals bijvoorbeeld kort genoemd in het artikel 'Het bestaansrecht van DGK (2)'; <https://semper-reformanda.nl/het-bestaansrecht-van-dgk-2/>

[4] Citaten uit e-mails van resp. een deputaatschap en een predikant.

[5] Ook is het nog een stap verder dan hetgeen door ds. Hoogendoorn werd bepleit. Hij baseerde zich in feite op 'wat er aan christelijke verbondenheid met gelovige naasten nog kan bestaan', wat iets heel anders is dan 'de dynamiek van

het kerkvergaderend werk van Christus' en 'het brede kerk-vergaderende werk van Christus' dat de DGK-instanties als grond aandroegen.

Gods Vaderhand

Vandaag aflevering 35 in de rubriek 'Genade geneest'.

Ja, het is een hartverheffend geloof, het geloof dat Gods hand een *Vaderhand* is. Dat wil zeggen, een hand die voor Zijn kinderen altijd vol van Vaderliefde is, of het nu vóór de wind gaat, of vele dingen ons (in ieder geval naar onze gedachten) tegen zijn. Dat alles wordt ons toegeschikt door de hand van een Vader, die zo grote liefde bezit, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon, Die met Hem van eeuwigheid waarachtig en eeuwig God is, heeft overgegeven tot een voor ons onvoorstelbaar lijden, opdat wij die in die Zoon geloven, bevoegdheid zouden hebben om Zijn kinderen te heten en te zijn en Hem als onze Vader te mogen kennen, noemen en aanroepen.

Inderdaad, wat een Vader. Wat denkt u, zou een Vader, die dat voor ons over had en gedaan heeft, ons wel ooit iets geven dat voor ons niet goed, niet heilzaam, niet zegenrijk is?

Dat menen wij misschien wel eens. Als wij met zaken te doen hebben, die ons onaangenaam zijn, als wij door het leven worden gebeukt, gekneusd, geslagen als wij (zoals wij dat dan noemen) wel eens of vaak of zeer vaak een bittere pil te slikken krijgen, dan denken wij niet aan een Vaderhand. Dan gaat een woord als van Paulus ons gemakkelijk voorbij: Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, hoe zou Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

Ach, wat hebben wij vaak veel te klagen. Wat doet de Heere het in ons nog vaak verkeerd. Denk alleen maar een aan de weersomstandigheden. Wat is het ons vaak te koud. Nauwelijks slaat het weer om, of het klagen over de te grote hitte is niet van de lucht. Nu valt er te veel regen, dan is het weer te droog. Nee, de Heere, die ons toch zo lief heeft, doet het vaak niet goed.

Wij worden ziek en zwak. Wij lijden pijn. Wij kunnen niet meer zoals wij gekund hebben en nog graag zouden willen, wij takelen af. Soms terwijl mensen die even oud zijn als wij nog in het volle leven staan. Wij worden uitgeschakeld. Och, als de Heere het anders deed, dan zouden wij nog heel wat hebben kunnen doen. Alsof wij het beter zouden weten dan Hij. Alsof Zijn liefde tekort zou schieten. Ach ja, wat wordt er veel geklaagd. En wat wordt er weinig geroemd in Zijn liefde, weinig vertrouwd op Zijn Vaderhand.

En toch, dat belijden wij, dat spreken wij (van harte?) het Woord van God, dat alle dingen, ja alle dingen ons toekomen uit zijn Vaderlijke hand, dat is de hand, die door de ondoorgroendelijke barmhartigheid van een liefhebbende Vader bestuurd wordt, ook als die hand slaat en soms hard slaat.

Liefde, ook dan? Verstaan wij dat? Wij geloven dat. Wij geloven, dat alle dingen meewerken ten goede voor degenen die God liefhebben, die naar Gods voornemen geroepen zijn. Wij willen zo graag de Heere in Zijn doen begrijpen. Zijn werken napluizen. Waarom Hij het nu zo doet en niet anders. Waarom Hij dit weer beschikt. Waarom Hij mij ziek en zwak maakt. En zoveel andere dingen meer.

Jakob zei ook eens: alle dingen zijn tegen mij. Maar ze waren vóór hem. Dat kwam later, veel later pas aan het licht.

Gods hand had hem wel geslagen. Maar het was Gods Vaderhand. Weet u, wie door die hand geslagen werd, zonder liefde? Uw Heere Jezus Christus, Hij werd door die hand de hel ingeslagen, opdat dezelfde hand u zou doen gevoelen de grootheid van zijn liefde.

Gods Vaderhand.

Wat zijn wij er rijk mee.

Wij, die in de Heiland geloven.